

Пролог

Оуен вічно мене підколював, бо я все гублю, бо я зуміла перетворити втрату речей на своєрідне мистецтво. Сонячні окуляри, ключі, рукавички, бейсболки, марки, фотоапарати, мобільні телефони, пляшки кока-коли, ручки, шнурки. Шкарпетки. Лампочки. Форми для льоду. Почасти він мав рацію. Я справді схильна класти речі не на свої місця. Відволікатися. Забувати.

На нашому другому побаченні я загубила талон з паркінгу, де ми залишили свої машини перед вечерею. Ми приїхали кожне на своєму автомобілі. Пізніше Оуен часто про це жартував: зі сміхом згадував, як я наполягла на тому, що приїду на друге побачення сама. Він підсміювався із цього навіть у нашу шлюбну ніч. А я сміялася з того, що він улаштував мені тоді безкінечний допит про минуле: кого кинула я, хто кинув мене...

Він назвав їх «тими, хто мав шанс». Підняв за них келих і сказав, що хай де вони є, він вдячний їм за те, що вони мені не підійшли — і тому тепер зі мною він.

— *Ти мене ледве знаєш,* — сказала я.

— *Але здається, що навпаки, скажи?* — усміхнувся він.

Він не помилявся. Здавалося, між нами з самого початку виникло щось надзвичайне. І я волію думати, що саме

тому була такою розсіяною. Тому й загубила паркувальний талон.

Ми залишили машини в паркінгу готелю «Ritz-Carlton» у центрі Сан-Франциско. Я казала, що відходила тільки по-вечеряти, але паркувальник кричав, що це не має значення.

Штраф за втрату талона становив сто доларів.

— У вас тут, може, машина тижнями стоїть, — вів своєї паркувальник. — Звідки мені знати, що ви мене не дурите? За кожний втрачений талон — сто доларів плюс податок. Читайте правила.

Сто доларів плюс податок, аби добратися додому.

— Ти впевнена, що його немає? — запитав Оуен. При цьому він усміхався так, наче почув найкращу за вечір новину.

Я була впевнена. Я обшукала кожен сантиметр і свого орендованого «Вольво», і дорогого Оуенового спорткара (хоч навіть не сідала в нього), і всього поверху того жахливого сірого паркінгу. Талона не було. Ніде.

Через тиждень після того, як Оуен зник, він наснився мені в тому паркінгу. У тому ж костюмі, з тією самою чарівною усмішкою. Уві сні він знімав з пальця обручку.

— Бачиш, Ханно, — сказав він, — *ти й мене втратила.*

— Частина перша —

Терпіти не можу вчених,
котрі беруть дерев'яну дошку,
знаходять найтонше місце
і роблять безліч дірок саме там,
де свердлити найлегше.

— Альберт Айнштайн

Таке часто показують по телевізору. Стук у двері. За ними чекає людина з новою, яка все змінить. У фільмах це зазвичай капелан, або пожежник, або військовий офіцер у формі. Та коли я відчиняю двері й розумію, що відтепер у житті все інакше, бачу не копа і не федерального слідчого в напрасованих штанах. Там стоїть дванадцятирічна дівчинка у футбольній формі: щитки на гомілках й усе таке.

— Ви місіс Майклз? — питає вона.

Я вагаюся, перш ніж відповісти: так часто буває, коли хтось питає мене, чи це я. Це я і не я. Я не змінила прізвища. Тридцять вісім років до зустрічі з Оуеном я була Ханною Голл і не бачила причин ставати кимось іншим після неї. Але ми одружені вже понад рік, і за цей час я навчилася не виправляти людей. Бо вони ж насправді хочуть знати тільки, чи я Оуенова дружина.

Безперечно, саме це хоче дізнатися і дванадцятирічка. Тут треба пояснити, чому я така впевнена, що їй дванадцять, хоча досить довго ділила людей тільки на дві широкі категорії: дитина і дорослий. Зміна сталася півтора року тому, а її причина — чоловікова донька неймовірно недружелюбного віку, шістнадцятирічна Бейлі. Я скоїла страшну помилку, сказавши настороженій Бейлі, що вона здається молодшою. Гірше й бути не могло.

Хоча ні, могло. Ще гіршою стала моя спроба розрядити ситуацію і пожартувати, що я сама воліла б здаватися молодшою. Відтоді Бейлі мене терпіти не може, а я знаю, що з шістнадцятирічкою краще не жартувати. І взагалі рідше до неї заговорювати.

Однак повернемося до дванадцятирічки, котра стоїть на порозі в брудних шиповках і переминається з ноги на ногу.

— Містер Майклз попросив передати вам це, — каже вона.

Дівчинка простягає руку. На її долоні — складений жовтуватий аркуш з блокнота, надписаний рукою Оуена «ХАННІ».

Я беру складену записку і затримую погляд на дівчинці.

— Вибач, — кажу. — Я не зрозуміла. Ти подруга Бейлі?

— Хто така Бейлі?

Ствердної відповіді я і не очікувала. Між дванадцяти і шістнадцятирічками — прірва. Але щось не ліпилося. Чому Оуен просто не подзвонив? Чому прислав цю дівчинку? Спершу я подумала, що щось сталося з Бейлі, а Оуен не може покинути справи. Але вона вдома, як завжди, уникає мене, а її музика (сьогодні це «Красуня. Мюзикл про Керол Кінг») гримить так, що чутно аж на першому поверсі, і нагадує про те, що в кімнаті Бейлі я небажана гостя.

— Пробач, ти мене спантеличила... Де ти його бачила?

— Він пробіг повз мене у холі, — відповідає дівчинка.

У мене промайнула думка, що йдеться про наш хол, простір прямо за нами. Але це безглуздя. Ми живемо у затоці в плавучому будинку, що їх зазвичай називають хаусботами — скрізь, крім нашого Саусаліто, де їх повно. Чотири сотні! Тут вони — плавучі будинки, із зашкеленими вікнами. Наш тротуар — причал, наш коридор — вітальня.

— То ти бачила містера Майклза у школі?

— Я ж так і сказала, — в її погляді явно читається «Ну, а де ж?». — Ми з подружкою, Клер, ішли на тренування. А він попросив нас це занести. Я сказала, що зможу

тільки після тренування, а він сказав «гаразд». І дав нам вашу адресу.

Дівчинка показує другий аркушик як доказ.

— Він ще дав нам двадцятку, — додає вона, та грошей уже не показує — може, думає, що я відберу? — У нього телефон зламався, чи що. Він не міг з вами зв'язатися. Не знаю. Він одразу далі побіг.

— Тобто... він сказав, що в нього зламався телефон?

— Ну а як би я це дізналася?

Потім у неї дзвонить телефон — точніше, я думаю, що це телефон, поки вона не дістає його і я не бачу щось схоже на високотехнологічний пейджер. Пейджери повернулися?

Музика з шоу Керол Кінг. Наворочені пейджери. Ще одна причина, чому Бейлі мене терпіти не може. Цілий світ підліткових речей, про які я геть нічого не знаю.

Дівчинка вже щось набирає на своєму пристрої, забувши про Оуена та своє двадцятидоларове доручення. Я неохоче її відпускаю, все ще не розуміючи, що відбувається. Може, це якийсь дивний жарт. Може, Оуен вважає, що це смішно. Мені не смішно. Принаймні зараз.

— Бувайте, — каже вона.

Дівчинка йде причалом, усе далі й далі. Я дивлюся, як вона зменшується, як сонце сідає над затокою, а пригорща ранніх вечірніх зірок освітлює її шлях.

Тоді виходжу сама. Я ще сподіваюся, що Оуен (мій милий коханий дурник) вистрибне з-за причалу, а решта футбольної команди хихотитиме за його спиною, і вони всі мені пояснять суть розіграшу, бо я так і не добрала. Але Оуена нема. Нікого нема.

Тож я зачиняю двері. Дивлюся на складений жовтуватий аркуш у своїй руці. Я його ще не розгортала.

І в цій тиші розумію, що взагалі не хочу його розгортати. Не хочу знати, що в записці. Хочеться розтягнути останню мить, коли все ще здається жартом, помилкою, великою дурничкою; мить до чіткого розуміння: почалося те, чого ти не зможеш спинити.

Я розгортаю аркуш.

Оуенова записка коротка. Загадка з одного рядка.

Захисти її.